

עם אהרון איסלה (הקצין)
ללכת עד הסוף בתת-מועד

עם מאירלין מונרו בת-לאביב
בן-אדם, לא פלאקט

סלווה במיטבת ביתה
אין לי תיסכולים של אשה

מבלים המון ביחד. אבל כשנולד לנו הבן, אורחיינו השתנה. לוואי נמצא כיום בגן-ילדים של נזירות. גם בעלי וגם אני פחדנו מהמסורת והדת היהודית. הנכללים בגן רגיל. אנחנו לא דתיים ולא לאומניים, אז למה לגדל ילד על ערכים לאומניים? גם היו לנו ספיקות איך יקבלו אותו כערבי. אני לא רוצה שירגיש מיעוט. אני רוצה שיהיה מעבר ליחס של זיהוי אדם כלאום. אלא אדם כאדם. אצל הנזירות יהיה שווה בין שוויים, ובלי שטיפת מוח דתית. בני אינו נכנס לכנסיה של הגן. זה היה התנאי.

ובהקשר הלאומני, לדעתי כל המהומות סביב הסרט יכולות לפגוע בי. זה הגיע עד כדי פירסומים בעיתונות שתיאטרו אל-חכוואתי המזרח-ירושלמי איים עליי שלא להשתתף בסרט. זה שקר וכזב. ובאותה הזדמנות גם כינוי אותם „הכניסטים“ כאלו חייבים למצוא את האיוון בשני הצדדים, באותו הזמן. ואני אומרת שאין כהניסטים ערבים. יש קיצונים, אבל לא כהניסטים.

גם הסרט וגם ההצגה שאני משתתפת בהם מערערים מוסכמות. סטריאוטיפים. וריעות קדומות על שני העמים. אולי תיווצר האפשרות לבדוק מחדש את החומות שבנתה כל חברה. אנחנו נמצאים בסירוף תמידי. לא נצא מזה עד שלא נתייחס זה אל זה כבני אדם.

סלווה עם לוואי בביתה
למה לגדל ילד על ערכים לאומניים?

לא ירדתי מהכוכבים. וזו לא פעם ראשית התחננו ועברנו לנצרת. לימדת שם מישחק בחוגים של בתי-ספר, ושיח קתי בהצגת קול הפעמונים עם מכרם ח'ורי. באותה תקופה התחלתי לעבוד כעוזרת-בימאי בתיאטרון חיפה, ואז גם עברנו לחיפה. קיבלתי הצעה מתיאטרון נווה-צדק ושיחקתי שם בהם.

נכנסתי להריון, שיחקתי עד החודש השביעי להריוני, וילדתי בן. כעבור שישה חודשים שיחקתי במיקרה גבול. ואז החלו הצילומים לגשר צר מאוד. בתום הצילומים פנו אליי מתיאטרון חיפה. והיום אני משחקת בהפסטיבל.

למולי, אני ערביה. רק בזכות היותי שחקנית ערביה קיבלתי תפקידים ראשיים. עכשיו אני יכולה לעשות תפקידים אחרים. אני עוברת על המיכסא, ומקווה לא להיתקע עם צבע מסויים. תפקיד הערביה. אני אוהבת את תפקידי הנשים אצל סטרינברג ואיבסן. שקספיר נראה לי חלום. אבל מאוד הייתי רוצה להתמודד עם לינדי מקבת.

קיצונים: כן,

כהניסטים: לא

אם שברתי מוסכמות, למרתי לצפצף. מנסים להעמיס עליי אחריות ומחויבות של עולם הערביה בישראל: „את מיעוט. את חייבת לה

„אני לא מרגישה

חריגה. לא ירדתי

מהכוכבים, וזו לא

הפעם הראשונה

שפגשתי יהודים!“

ציג את הבעיות הפוליטיות“. במיקצוע זה לא מעניין אותי. אני רוצה לשחק. וגם כאם. כאשת-איש. כעקרת-בית — קורם הקריירה. כשאני עסוקה בתיאטרון, אני לא חושבת על שום דבר אחר. אבל בדרך חזרה הראש שלי כבר מתפקד כעקרת-בית וכאם.

חיישחקן הם היום אכזריים, גם לילד וגם לבעל. בעלי מרגיש שאין לי זמן בשבילו. יש לי יסורימצפון, אבל הקריירה יותר חשובה. פעם היינו

באסיפות. נשאתי נאומים בוועידות של המפלגה — על נושאים של האשה הערביה. לפי המובנים שלי אני פמיניסטית. אני מתייחסת לאשה כמו לגבר ולהיפך. ואין לי תיסכולים של אשה.

המיקצוענית

הראשונה

העניין של המישחק התחיל בחוג לדראמה בתיכון. באותה תקופה השתתפתי בתיאטרון-חובבים ערבי. העולה. במסגרת הזאת העלינו סאטירות פוליטיות. והופענו בכפרים ערביים וכפרים ערביים. נצרת, עכו וחיפה. ידעתי שאני רוצה להיות שחקנית. מכרם ח'ורי, השחקן, המליץ על בית-צבי. למרות ההצעה המפתה של המפלגה הקומוניסטית, לנסוע לגרמניה המיוחסת ללמוד תיאטרון חינוך. הערפתי ללמוד בארץ. אני רוצה לחיות בארץ ולעבוד בארץ.

כי אני לא מרגישה חריגה אף פעם.

סלווה בת 6 בחיפה
תשעה דורות

סלווה בת 19 בדהב
אהבתי לקרוא ולכתוב

שונה שאני פוגשת יהודים. התלמידים באמת שאלו איך זה שערביה באה ללמוד מישחק. גיליתי כמה הם מנותקים מהמציאות. מנותקים משני העמים שחיים יחד.

בעצם, אני חושבת שהייתי הערביה הראשונה שלמדה לימודי-תיאטרון בארץ באופן מיקצועי.

ואם מרבית על מישחק, אני לא יכולה שלא לדבר ולהיזכר במורה שלי, פאני לויבויץ. אצלה גיליתי את העולם הזה. לא פגשתי במורה טובה ממנה. ולה אני מודה על הכלים שהעניקה לי. בכל פעם שאני עוברת על תפקיד, מצלצלים מישפטיה באוזניי, ודמותה עומדת מול עיניי.

אחרי-כך התחננתי. הכרתי את עימר בתקופת לימודיי. במחנה-עבודה התנדבותי כנצרת. אני התנדבתי לעבודות ניקיון ובניין ועימר התנדב לעבודות-אינסטלציה. כעבור שנתיים